

[Kjørulff-Schmidt.]

ning eller andre former for aflytning hos medlemmer af folketinget eller hos de politiske partier?“

(Spm. nr. 212).

Begrundelse.

Det er en enorm fare for demokratiet, hvis folkevalgte politikere og de politiske partier i deres arbejde udsættes for brevcensur, telefonaflytning eller andre lignende foranstaltninger fra administrationens side. Det er et fundamentalt demokratisk princip, at folketinget har den politiske ledelse og kontrollerende myndighed i forholdet til forvaltningen, og det vil være aldeles uacceptabelt, hvis det i stedet er administrationen, der fører kontrol med lovgivningsmagten.

Dagspressen har i de seneste dage omtalt en række oplysninger om aflytning af politiske møder og af folketingsmedlemmers telefoner. Hertil har ministeren i forbindelse med ét af de omtalte tilfælde sagt, at det væsentlige er, hvad der sker i dag (B. T. 30. december 1975). Heri er jeg enig med ministeren, og for at undgå drøftelse af ting, der mere eller mindre er historie i dag, vil jeg være fuldt tilfreds med, at ministeren begrænser svaret til at angå årene fra 1970 til 1975.

Jeg respekterer, hvis ministeren har den opfattelse, at ikke alle oplysninger om politiets og militærets arbejde bør publiceres. Derfor har jeg begrænset spørgsmålet, så det alene angår forhold, der — heri tror jeg ministeren må være enig med mig — tør siges at være af afgørende betydning for en demokratisk valgt lovgivende forsamling. Jeg håber, at ministeren kategorisk kan afkræfte, at der har været benyttet de anførte metoder.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (14/1 76):

Efter retsplejeloven kan kun politiet efter en retskendelse beslaglægge breve og andre forsendelser, som er rettede til eller antages at være bestemte for eller hidrøre fra en sigtet i en straffesag. Det er i loven endvidere bestemt, at det første gennemsyn af papirer, som beslaglægges, såvel som åbning af breve og andre lukkede dokumenter skal, når

vedkommende ikke samtykker i afvigelse herfra, iværksættes af retten.

I nærmere opregnede tilfælde og under bestemte betingelser kan politiet ved en konkret retskendelse opnå adgang til at aflytte telefonsamtaler til og fra bestemte telefoner. Politiet kan endvidere under tilsvarende betingelser få adgang til at aflytte eller optage nærmere bestemte former for samtaler og forhandlinger.

Det ligger i sagens natur, at justitsministeriet sædvanligvis ikke kan udtale sig om politiets iværksættelse af beslaglæggelse, telefonaflytning m. v. i forbindelse med forfølgningen af formodede strafbare forhold, men for at undgå enhver form for mytedannelse kan det dog oplyses, at politiet ikke har foretaget beslaglæggelse af breve eller iværksat telefonaflytning m. v. af den art, som er nævnt i spørgsmålet og dets begrundelse.

Af *Kjørulff-Schmidt* (FP) til justitsministeren (5/1 76):

„Hvilke oplysninger kan ministeren give om arbejdet i det udvalg, der blev nedsat den 8. juni 1964 til at føre tilsyn med politiets efterretningstjenestes registrering og videregivelse af oplysninger?“

(Spm. nr. 215).

Begrundelse.

I 1964 lod den daværende regering nedsætte et udvalg til at føre kontrol med politiets efterretningstjenestes registrering og videregivelse af oplysninger. På spørgsmål fra medlemmer af folketinget gav den daværende justitsminister ved forskellige lejligheder i 1965 og 1966 en orientering om udvalgets arbejde, men tilsvarende orientering er ikke senere givet folketinget.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (13/1 76):

Udvalget, der i 1964 blev nedsat af regeringen, består af 4 medlemmer. Dets arbejdsopgaver er at føre tilsyn med politiets efterretningstjenestes registrering og videregivelse af oplysninger, ligesom udvalget holdes underrettet om de til enhver tid fulgte retningslinier for registrering. Politiets efterretningstjenestes øvrige virksomhed falder derimod uden for udvalgets virke-